DOMSTOLENS BESLUT (tredje avdelningen)
den 30 april 2002 *

I mål C-181/01 P,

N, tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, Bryssel (Belgien), företrädd av G. Durazzo, avvocato,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 13 februari 2001 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (femte avdelningen) i mål T-2/00, N mot kommissionen (REGP 2001, s. I-A-37 och s. II-135), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av J. Currall, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans

* Rättegångsspråk: franska.

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden F. Macken samt domarna C. Gulmann (referent) och J.-P. Puissochet,

generaladvokat: L.A. Geelhoed,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 N har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 25 april 2001, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen och motsvarande bestämmelser i EKSG-stadgan och Euratomstadgan för domstolen, överklagat förstainstansrättens dom av den 13 februari 2001 i målet T-2/00, N mot kommissionen (REGP s. I-A-37 och II-135, nedan kallad den överklagade domen), genom vilken förstainstansrätten ogillade klagandens talan dels om ogiltigförklaring av kommissionens beslut att vägra anse klagandens smitta av humant immunbristvirus (hiv) som ett olycksfall i den mening som avses i artikel 73 i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) och artikel 2 i reglerna om olycksfall och arbetsskadeförsäkringar för Europeiska gemenskapernas tjänstemän (nedan kallade olycksfallsreglerna), dels om skadestånd för ideell skada.

Bakgrund till tvisten

2 Bakgrunden till tvisten redovisas på följande sätt i punkterna 10—30 i den överklagade domen:

"10 Sökanden, som är tjänsteman vid kommissionen, lät genom skrivelse av den 9 februari 1996 meddela förvaltningsenheten att nyligen gjorda kliniska analyser hade visat att han var smittad av humant immunbristvirus (hiv). Som bilaga till skrivelsen bifogade sökanden en olycksfallsanmälan av den 6 februari 1996 samt ett läkarintyg av doktor Vandercam.

11 Sökanden, som ansåg att smittan skulle klassificeras som olycksfall i den mening som avses i artikel 2 i olycksfallsreglerna, begärde i denna skrivelse att följande bestämmelser skulle tillämpas på honom: bestämmelserna i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna, liksom den hundraprocentiga ersättningen för sjukvårdskostnader enligt artikel 10 i olycksfallsreglerna, eller, fram till dess det fastställts att hans smitta orsakats genom olycksfall, på grundval av bestämmelserna i artikel 72.1 första stycket i tjänsteföreskrifterna, avseende sjukdomar av allvarlig art.

...

16 Genom beslut av den 4 juni 1996 tillerkändes sökanden, med tillämpning av artikel 72.1 i tjänsteföreskrifterna, en hundraprocentig ersättning för sina sjukvårdskostnader.

17 I skrivelse av den 17 juni 1996 meddelade chefen för enheten IX.B.5 [enhet 5 'Sjuk- och olycksfallsförsäkring', under direktorat B 'Rättigheter och skyldigheter', under generaldirektoratet 'Personal och administration' (DG IX) vid kommissionen] sökanden att han inte kunde bifalla dennes begäran beträffande tillämpning av artikel 73 i tjänsteföreskrifterna.

18 Den 29 augusti 1996 anförde sökanden klagomål mot detta beslut.

19 I skrivelse av den 7 november 1996 meddelade tillsättningsmyndigheten sökanden att beslutet av den 17 juni 1996 hade ogiltigförklarats... Det nämndes vidare att ett förslag till beslut om eventuellt erkännande av olycksorsaken till den aktuella händelsen skulle delges honom och att, under sådana förhållanden, hans klagomål hade förlorat sitt föremål.

20 Ett förslag till beslut, vari sökandens hivsmitta inte ansågs som olycksfall i den mening som avses i artikel 73 i föreskrifterna, tillsändes sökanden den 18 november 1996. Detta förslag grundades på doktor Dalems slutsatser av den 18 oktober 1996.

...

22 I skrivelse av den 10 januari 1997 begärde sökanden att samråd skulle ske med den medicinska kommittén.

...

24 I medicinska kommitténs rapport av den 4 december 1998 angavs bland annat följande:

'Eftersom det är fråga om sexuella förbindelser mellan samtyckande vuxna som praktiserat ett erkänt riskbeteende för överföring av hiv, även om hivsmittan kanske inträffat då kondomen brustit vid passivt sexuellt umgänge i februari 1995, anser två ledamöter i medicinska kommittén att denna smitta, i medicinskt hänseende, inte kan betraktas som "olycksfall" av följande skäl:

— En sexualakt som sker i samtycke kan inte anses utgöra en "plötslig, våldsam eller onormal händelse eller yttre faktor som påverkar tjänstemannens fysiska eller psykiska hälsa". Vad gäller förvärv av en patogen organism på sexuell väg, kan endast våldtäkt införas i den kategorin.

— Då [sökanden] haft andra sexpartners under samma period är det omöjligt, även om kondom använts, att säkerställa att den aktuella smittan verkligen är resultatet av (och enbart av) den sexuella kontakten med den anklagade partnern. I själva verket kan en kondom ha brustit (vilket patienten inte märkt eller upplyst om) vid något annat tillfälle vilket kan har medfört smittan.

För att knyta smittan till det tillfälle som hävdats borde man, under de efterföljande timmarna, ha gjort ett hiv-test (vilket test borde ha varit negativt) och därefter med jämna mellanrum under minst tre månader ha kontrollerat om serumpositivitet framträdde. Det är detta förfarande som tillämpas i fall av stick, genom olyckshändelse, med smittförande nålar.

Eftersom det inte är möjligt att med säkerhet säkerställa orsakssambandet mellan det hävdade tillfället och hivsmittan, är det *a fortiori* omöjligt att betrakta händelsen som ett "olycksfall"'.

25 Medicinska kommitténs slutsats var följande:

'Efter att ha hört [sökanden] och genomgått alla de dokument han tillhandahållit... däribland kopior av olika medicinska rapporter och brev till den behandlande läkaren, finner den medicinska kommittén, i majoritet av två av tre ledamöter (professor N. Clumeck och doktor J. Dalem), att sjukdomen [beroende på] hiv som [sökanden] lider av, inte kan betraktas som ett "olycksfall". Det handlar om en händelse i privatlivet som skett vid sexuellt umgänge mellan samtyckande vuxna, på samma sätt som andra sexuellt överförbara sjukdomar som patienten uppvisat tidigare.

En ledamot i kommittén (doktor P. Joppart) anser för sin del att hivsmittan väl motsvarar definitionen av olycksfall och utgör en plötslig och onormal yttre faktor som påverkar [sökandens] fysiska eller psykiska hälsa.'

...

28 Genom skrivelse av den 15 mars 1999 delgav tillsättningsmyndigheten sökanden sitt beslut att anse förslaget av den 18 november 1996 (nedan kallat det ifrågasatta beslutet) såsom slutgiltigt. Den medicinska kommitténs slutsatser liksom dess rapport i sin helhet bifogades skrivelsen.

29 Den 10 juni 1999 anförde sökanden klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna mot det ifrågasatta beslutet. Den 15 juni 1999 ingav sökandens rådgivare klagomål i hans namn. Kommissionen betraktade klagomålet av den 15 juni 1999 som en komplettering till det av den 10 juni 1999.

30 Ett arbetsgruppssammanträde hölls den 22 september 1999. Klagomålet avslogs genom beslut som tillsändes sökanden den 7 januari 2000."

Den överklagade domen

3 N yrkade, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 januari 2000, att förstainstansrätten bland annat skulle ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet, förplikta kommissionen att till honom återbetala de sjukvårdskostnader som han hade betalat i följd av det ifrågasatta beslutet och att till honom utge skadestånd för ideell skada.

4 I punkterna 36—70 i den överklagade domen ogillade förstainstansrätten talan om ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet, av bland annat följande skäl:

"36 Sökanden har till stöd för sin talan åberopat en enda grund som avser åsidosättande av artikel 2 i olycksfallsreglerna. Denna grund består av följande tre delar: felaktig rättstillämpning beträffande det orsakssamband som krävs mellan den skadegrundande händelsen och den yttre faktor som gav upphov därtill, felaktig rättstillämpning beträffande definitionen av kriterierna för ett olycksfall samt uppenbart oriktig bedömning vid till-

lämpning av kriterierna för olycksfall. Parterna har vidare lämnat yttranden angående tolkningen av medicinska kommitténs rapport.

...

Den enda grunden, vilken avser åsidosättande av artikel 2 i olycksfallsreglerna

45 Innan de olika delgrunderna som sökanden åberopat behandlas bör den medicinska kommitténs rapport tolkas.

46 Sökanden har i huvudsak hävdat att olycksfallet som han råkat ut för skedde genom att en kondom brast under en sexuell förbindelse i februari 1995. Detta gav upphov till kontakten mellan sperman eller blodet, som var bärare av hiv, och hans organism. Han har i detta hänseende hävdat att den medicinska kommittén i sin rapport faktiskt har ansett att hans smitta är resultatet av att en kondom brustit, oavsett om detta skett vid tillfället i februari 1995 eller inte.

47 Förstainstansrätten konstaterar att medicinska kommittén i sin rapport, vad gäller omständigheterna kring sökandens smitta, anger följande:

'[Sökanden] placerar händelsen då han smittades av hiv till början av år 1995 (troligen i februari) då kondomen brast under ett passivt sexuellt umgänge med en tillfällig partner. Vid samma tid hade patienten sexuella

umgängen (aktiva, passiva eller orala) med andra tillfälliga partners. Kondom användes inte alltid vid oralt umgänge.'

48 Denna information inhämtades av medicinska kommittén vid dess sammanträde den 11 augusti 1998, under vilket sökanden hördes om de närmare omständigheterna kring hans smitta. Förstainstansrätten finner därför inte anledning att bifalla sökandens begäran om att få föra bevis, särskilt genom vittnesmål, om att medicinska kommittén, efter hans hörande och de förklaringar han gett beträffande omständigheterna kring smittan, inte beaktat att hans olycksfallsanmälan varit ofullständig.

49 I medicinska kommitténs rapport anges vidare följande:

'Eftersom det är fråga om sexuella förbindelser mellan samtyckande vuxna som praktiserat ett erkänt riskbeteende för överföring av hiv, även om hivsmittan kanske inträffat då kondomen brustit vid passivt sexuellt umgänge i februari 1995, anser två ledamöter i medicinska kommittén att denna smitta, i medicinskt hänseende, inte kan betraktas som "olycksfall" av följande skäl:

...

— Då [sökanden] haft andra sexpartners under samma period är det omöjligt, även om kondom använts, att säkerställa att den aktuella smittan verkligen är resultatet av (och enbart av) den sexuella

kontakten med den anklagade partnern. I själva verket kan en kondom ha brustit (vilket patienten inte märkt eller upplyst om) vid något annat tillfälle vilket kan ha medfört smittan.'

50 I motsats till vad sökanden hävdat, framgår av dessa avsnitt att den medicinska kommittén inte ansett att enbart en kondombristning kan vara orsak till smittan, utan att den nöjt sig med att anse denna som en av möjliga orsaker.

51 Medicinska kommittén hävdar visserligen, för att bemöta sökandens redovisning av omständigheterna kring hans smitta, enligt vilken den smittobringande kondombristningen skedde i februari 1995, att en annan bristning kan ha skett vid ett annat sexuellt umgänge. De närmare omständigheterna kring smittan vid sexuellt umgänge är emellertid, enligt medicinska kommittén och med beaktande av sökandens sexuella anamnes, obestämbara.

52 Då den medicinska kommittén inte kunnat fastställa orsaken, av olyckskaraktär, till sökandens smitta, hade kommissionen fog att fastställa den juridiska bedömning som nämnda kommitté gjort, nämligen att '[e]ftersom det inte är möjligt att med säkerhet säkerställa orsakssambandet mellan det hävdade tillfället och hivsmittan, är det *a fortiori* omöjligt att betrakta händelsen som ett 'olycksfall'.

Den första delgrunden: Felaktig rättstillämpning beträffande erforderligt orsakssamband

53 Sökanden har hävdat att eftersom den medicinska kommittén ansett att smittan orsakats av att en kondom brustit, är det inte

nödvändigt att närmare identifiera det sexuella umgänge då bristningen skedde.

54 Ovan har emellertid konstaterats att medicinska kommittén inte ansett att sökandens hivsmitta nödvändigtvis inträffade då en kondom brast.

55 Eftersom det antagande som sökanden grundar sin invändning på är felaktigt, är den första delen av grunden verkningslös.

56 Den första delen av grunden lämnas därför utan avseende.

Den andra delgrunden: Felaktig rättstillämpning beträffande kriterierna för olycksfall

57 Sökanden har hävdat att begreppen samtycke till risk respektive fel i artiklarna 4 och 7 i olycksfallsreglerna ligger utanför definitionen av olycksfall i artikel 2.1 i nämnda regler och att medicinska kommittén följaktligen inte borde ha tillämpat dem i förevarande fall.

58 Förstainstansrätten erinrar om att medicinska kommittén i sin rapport även hänvisar till den omständigheten att det i förevarande fall är fråga om 'sexuella förbindelser mellan samtyckande vuxna som praktiserar ett erkänt riskbeteende för överföring av hiv', och finner att en 'sexualakt som sker i samtycke' inte kan anses som olycksfall (se punkt 24 ovan i relevanta delar).

59 Såsom sökanden anfört följer inte begreppen samtycke till risk eller fel av definitionen av olycksfall i artikel 2.1 i olycksfallsreglerna. Att dessa begrepp tillämpas i ett enskilt fall kan således inte hindra att en händelse eller en yttre faktor anses som ett olycksfall, utan utesluter enbart att det föreligger ett olycksfall i den mening som avses i försäkringsreglerna i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna.

60 Förstainstansrätten erinrar emellertid om att den medicinska kommittén konstaterat att de närmare omständigheterna kring smittan inte kan fastställas. I avsaknad av ett identifierat olycksfall är det inte relevant att undersöka om sökanden praktiserat ett riskbeteende eller begått ett avsiktligt fel. Sökandens argument saknar följaktligen relevans.

61 Medicinska kommitténs användande av uttrycken 'samtycke till risk' och 'sexualakt som sker i samtycke' utgör under alla förhållanden allmänna synpunkter som endast avser att understryka den frivilliga karaktären av det sexuella umgänge som sökanden åberopat.

62 Talan kan följaktligen inte bifallas på denna delgrund.

Den tredje delgrunden: Uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av kriterierna för olycksfall

63 I sina inlagor har sökanden i första hand hävdat att den omständigheten att han smittats vid en sexuell förbindelse under vilken kondomen brast utgör ett olycksfall i den mening som avses i artikel 2.1 i olycksfalls-

reglerna. Vid förhandlingen gjorde sökanden emellertid gällande att kondombristningen inte i sig kunde kvalificeras som ett olycksfall i den mening som avses i artikel 2.1 i olycksfallsreglerna. Det är kondombristningen och smittan sammantagna som utgör ett olycksfall.

64 Såsom angetts ovan har den medicinska kommittén emellertid konstaterat att det är omöjligt att dra slutsatsen att sökandens smitta med nödvändighet inträffat då en kondom brustit.

65 Det är således verkningslöst att påstå att en kondombristning vid en sexuell förbindelse uppfyller kriterierna för olycksfall i artikel 2.1 i nämnda regler."

5 I punkterna 71—80 i den överklagade domen ogillade förstainstansrätten likaså klagandens talan om skadestånd.

Överklagandet

6 Genom sitt överklagande, till stöd för vilket han har åberopat fyra grunder, har klaganden yrkat att domstolen skall upphäva den överklagade domen och bifalla de yrkanden som framställts i första instans.

7 Kommissionen har yrkat att domstolen skall ogilla överklagandet och förplikta klaganden att ersätta de kostnader som uppkommer på grund av överklagandet.

8 Domstolen erinrar inledningsvis om att den i enlighet med artikel 119 i rättegångsreglerna när som helst kan avvisa eller ogilla ett överklagande genom ett motiverat beslut, om det är uppenbart att det inte kan tas upp till sakprövning eller om det är uppenbart ogrundat.

Den första grunden

9 Genom den första delen av den första grunden har N, med hänsyn till handlingarna i målet, gjort gällande att det förekommer uppenbart felaktiga materiella konstateranden i förstainstansrättens tolkning av medicinska kommitténs rapport i punkterna 50—52 i den överklagade domen, vilka medför att rapportens innehåll förvanskas. I motsats till vad förstainstansrätten anfört anser han att det av medicinska kommitténs rapport framgår att denna uteslutit all annan smittoorsak än en kondombristning, oavsett om det varit den som N redovisat, eller den som hypotetiskt avsetts av medicinska kommittén.

10 Domstolen erinrar i detta hänseende om att förstainstansrätten, i punkterna 45—52 i den överklagade domen, har tolkat medicinska kommitténs rapport för att särskilt undersöka klagandens påstående att den medicinska kommittén faktiskt har ansett att hans smitta varit resultatet av att en kondom brustit, oavsett om detta skett vid tillfället i februari 1995 eller inte.

11 Förstainstansrätten har tolkat denna rapport på så sätt

— att den medicinska kommittén nöjt sig med att anse kondombristningen som en av möjliga orsaker, och

— att de närmare omständigheterna kring smittan vid sexuellt umgänge, enligt medicinska kommittén och med beaktande av klagandens sexuella anamnes, är obestämbara.

12 Genom att tolka de väsentliga delarna av medicinska kommitténs rapport, vilka citeras i punkterna 47 och 49 i den överklagade domen, på detta sätt, kan förstainstansrätten absolut inte kritiseras för att ha förvanskat rapportens innehåll.

13 Under sådana förhållanden är det uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den första delen av den första grunden.

14 Genom den andra delen av den första grunden har N hävdat att medicinska kommittén borde ha jämfört riskerna och sannolikheten för smitta vid oralt umgänge och vid umgänge med penetrering då kondomen brister. Medicinska kommitténs rapport kan inte anses fastställa ett begripligt samband mellan de medicinska konstaterandena och rapportens slutsatser, på sätt som krävs enligt domstolens praxis.

15 Domstolen konstaterar härvid att klaganden inte har åberopat denna grund, som utgör kritik mot medicinska kommitténs rapport, vid förstainstansrätten. Den utgör således en grund som har åberopats först i överklagandet.

16 Av fast rättspraxis framgår emellertid att artiklarna 113.2 och 116.1 i domstolens rättegångsregler utgör hinder mot att en part vid överklagandet framför nya grunder som inte fanns med i den ursprungliga ansökan (se särskilt dom av den 21 juni 2001 i de förenade målen C-280/99 P—C-282/99 P, Moccia Irme m.fl. mot kommissionen, REG 2001, s. I-4717, punkt 67).

17 Härav följer att överklagandet inte kan tas upp till sakprövning på den andra delen av den första grunden.

Den andra grunden

18 Genom sin andra grund har klaganden ifrågasatt huruvida förstainstansrättens tolkning, i punkterna 57—62 i den överklagade domen, av begreppet olycksfall i den mening som avses i artikel 2.1 i olycksfallsreglerna, är rättsligt välgrundad.

19 Enligt klaganden följer det av dessa punkter att om förstainstansrätten, vilket den borde ha gjort, hade konstaterat att olyckan som orsakade smittan identifierats av medicinska kommittén, skulle den med nödvändighet ha bedömt att den omständigheten att klaganden frivilligt inlåtit sig i ett riskfyllt sexuellt umgänge innebar uteslutande från försäkringsskyddet. En sådan tolkning skulle emellertid varken kunna grunda sig på artikel 4 eller artikel 7 i olycksfallsreglerna, i vilka båda artiklar det föreskrivs vad som inte omfattas av artikel 73 i föreskrifterna.

20 Domstolen påpekar i detta hänseende att denna grund bygger på förutsättningen att överklagandet har bifallits på den första grunden. Så är emellertid inte fallet.

21 Vidare bygger denna grund på en uppenbart felaktig läsning av den överklagade domen. I punkt 59 i den överklagade domen ansluter sig förstainstansrätten i själva verket till klagandens analys genom att ange följande: Begreppen samtycke till risk eller fel följer inte av definitionen av olycksfall i artikel 2.1 i olycksfallsreglerna. Att dessa begrepp tillämpas i ett enskilt fall kan således inte hindra att en händelse eller en yttre faktor anses som ett olycksfall, utan utesluter enbart att det föreligger ett olycksfall i den mening som avses i försäkringsreglerna i artikel 73 i tjänsteföreskrifterna.

22 Efter att ha erinrat om att medicinska kommittén konstaterat att de närmare omständigheterna kring smittan inte kunnat klarläggas, har förstainstansrätten emellertid med fog funnit att det inte är relevant att undersöka om klaganden praktiserat ett riskbeteende eller begått ett avsiktligt fel. Tvärtemot vad klaganden hävdat, har förstainstansrätten således inte uttalat sig i frågan huruvida hans agerande utgör skäl för uteslutning från det skydd som föreskrivs i artikel 73.

23 Följaktligen är det uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden

24 Genom sin tredje grund har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten borde ha tagit ställning till frågan huruvida en kondombristning utgör ett olycksfall enligt artikel 2.1 i olycksfallsreglerna. Med hänvisning till den första grunden, enligt vilken förstainstansrätten har förvanskat medicinska kommitténs slutsatser, har han hävdat att förstainstansrättens överväganden i punkterna 64 och 65 i den överklagade domen saknar grund. Enligt dessa överväganden är det i det aktuella fallet verkningslöst att påstå att en kondombristning vid en sexuell förbindelse uppfyller kriterierna för olycksfall i artikel 2.1 i olycksfallsreglerna.

25 Domstolen finner det i detta hänseende tillräckligt att erinra om att förstainstansrätten, såsom konstaterats i punkterna 11 och 12 i förevarande beslut, i punkt 51 i den överklagade domen har bedömt att de närmare omständigheterna kring smittan var obestämbara och att den därigenom inte har förvanskat medicinska kommitténs rapport.

26 Förstainstansrätten har således med fog funnit att det, mot bakgrund av dessa omständigheter, var verkningslöst att ta ställning till frågan huruvida en kondombristning under en sexuell förbindelse uppfyller kriterierna för olycksfall i artikel 2.1 i olycksfallsreglerna.

27 Således är det uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den tredje grunden.

Den fjärde grunden

28 Genom sin fjärde grund har klaganden kritiserat förstainstansrätten för att ha ogillat hans skadeståndstalan. Han har gjort gällande att tillsättningsmyndighetens agerande och de fel som den gjort sig skyldig till, om så bara att den har fördröjt ärendets avgörande, har fått psykologiska och stressrelaterade konsekvenser som för klaganden varit svårare än de skulle ha varit för en person med gott hälsotillstånd eller i ett vanligt personalmål.

29 I detta hänseende erinrar domstolen om att det av dess praxis följer att det i ett överklagande klart skall anges på vilka punkter den dom som det yrkas upphävande av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande (se särskilt beslut av den 11 december 2001 i mål C-301/00 P, Meyer mot kommissionen, ej publicerat i rättsfallssamlingen).

30 Klaganden har emellertid inte närmare angett den felaktiga rättstillämpning som förstainstansrätten skulle ha gjort sig skyldig till genom att ogilla hans skadeståndstalan. Han har alltså inte klart angett de punkter i den överklagade domen som ifrågasätts.

31 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan prövas på den fjärde grunden.

32 Av samtliga ovanstående skäl följer att överklagandet skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

33 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma regler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom kommissionen har yrkat att N skall ersätta rättegångskostnaderna och denne har tappat målet, skall N förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i denna instans.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

1) Överklagandet ogillas.

2) N skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 30 april 2002

R. Grass

Justitiesekreterare

F. Macken

Ordförande på tredje avdelningen